

ТРЕТЬИЙ

л. 4.

А́тша мѧ.

Се́храинъ дѹшѹ мою, и́ нѣзбáви мѧ да не поста́жусѧ, и́кѡ оўповáхъ на тѧ.

Незлоби́вїнъ и́ пра́вїн прилѣплáхъ мїкъ: и́кѡ потерпѣхъ тѧ г҃ди.

И́збáви вѣ́же, и́лѧ ѿ віѣхъ скорбей єгѡ.

Помилѹй мѧ вѣ́же, по велицїи мѣти твоєй, и́ по мибжествѹ щедротъ твоихъ, ѿчнїсти беззаконїе моє.

И́нніаче ѿмѹй мѧ ѿ беззаконїа моегѡ, и́ ѿ грѣхъ моегѡ ѿчнїсти мѧ.

И́кѡ беззаконїе моє дѣзъ знаю, и́ грѣхъ мої предо мибою єсть вѣнѹ.

Тебѣ єдніомѹ согрѣшихъ, и́ лѹка во пред тобою сотвори́хъ.

И́кѹ да оправдáши сѧ во словесъхъ твоихъ, и́ побѣдїши, виегда ѿднити ти.

Сé бо въ беззаконїихъ зачати єсмь, и́ во грѣхъ роди мѧ мати людѧ.

Сé бо и́стинѹ возликнілъ ємъ, безвѣстна.